

gyekezetéről
s a bennök
Bizonyos
ele haladást
és **Henrik.**
la» mese is
légtételekre
jobban fog
a »rejtett
bizony egy
sáidnak épp
g olvasnak.
kérdésekből
nevek» fel-
ve. A betű-
s úgy adni
gyan kissé
d nem elég.
ogy iskolai
elkészültél
él is legyen
görbe sorok-
e? Kérdé-
z esti órák-
tréfás vagy!
hogy a te
gy-e bizony
vagy másik
el járnék el
mindnyájan
Hon. Egyet
ky Irmicza
szinte elbi-
radom, hogy
bb jutalmát
taiban talál-
Lap» immár
s kezdettől
játok szíves
kérőjének.
l beleszólni.
illetlenkedő
nem nyilván-
következetes
ék joga. —
nem tudom
jtvényedre a
vígasztalód-
mság, mint a
oly szívesen
uban.

iszés színnyo-
bekötési tábla
vi folyamából
: *Athenaeum*
mcziek-tere 3.

Athenaeum-épület.
pesten.

TENGERPARTON. (Lásd a 267. lapon.)

XLVI. kötet, 17. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1894. április 29-én.

A DOKTOR UR NÖVENDEKEL.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

AGYON rég nem volt olyan rossz napja annak a nyugalmas öreg háznak. De még a környéken is a betegek váltig csodálkoztak, mi lelte az ő jeles, lelkiismeretes doktorukat. A kinek úgy tetszett, vagy ha nem is tetszett, lehetett akármilyen beteg, a doktort ugyan hiába hívta. Mind csak azt a feleletet kapta:

— Nem hal meg holnapig. Ma nem mehetek.

Komor, aggódó arccal járt-kelt a doktor. Kocsiba ült és gyorsan elhajtattott. Nem sokára visszatért, majd megint elkoszított s nem igen hallottak tőle egyebet, mint amikor ezt morogta:

— Megint nem voltam eléggé óvatos... Gondolhattam volna, hogy baj lesz belőle.

Piroska sápadtan, kísért szemekkel ügyelgett ide-oda és leste, hol a kapunál, hol a kertajtónál, nem jön-e mégis vissza az a nyakas fiú.

Nem jött biz az. Még ebédre sem.

Magda néni volt a legnyugodtabb.

— Majd megjön, ha jól megéhezik, mondta. És ha nem jön a maga jószántából, majd elhozzák fülön fogva. Messze még nem juthatott s már értesítve van a szolgabíró, a csendőrség, minden falu bírása az egész környéken. Mihelyt valahol mutatkozik, megcsipik és hazahozzák.

Piroskát ez már majdnem megvigasztalta, de a doktor bácsi így szólt:

— Lehet. Megtettem minden intézkedést. De az eredmény nem biztos. Elszánt fiú,

elbolyonghat az erdőségben s ott könnyen baj érheti olyan helyen, ahol mértföldekre nem talál segélyre. Ha járt uton jár, estére itthon lesz.

Nem volt biz a. Sem este, sem a következő nap reggel, még délben sem; hírt sem tudott róla senki, nem látta sehhol senki, úgy eltűnt, mintha párává vált volna.

Keveset vigasztalta meg Piroskát az is, ami különben nagy öröme szolgált volna: a Tarkövy báróné kis unokáinak látogatása. Blanka és Évike a nevelő-kisasszonnyal jöttek és mert már hallották Dezső eltűntének a hírért, gyöngéd részvétellel kérdezősködtek, megkerült-e már a szökevény? Biztatták Piroskát, hogy majd megkerül, bucsuzáskor pedig meghívták másnap délutánra a kastélyba.

— Nagymamácska elküldi érted a hintót, mondá Évike. És bizonyosan eljőjjám! Legalább elszórakozol egy kicsit.

Piroskának nem nagy kedve volt a szórakozásra s jobb szeretne volna el sem fogadni a meghívást, de hát ezt mégsem tehette. Kikísérte vendégeit a kapu előtt álló kocsizhoz s alighogy ez a kocsi elrobogott, már egy másik ért oda, nem olyan fényes, nem is olyan tüzes lovakkal, de annál vidámabb vendégekkel. Mert Rudi és Janka jöttek az ő csacsi-fogatukon.

Ők ketten nyilván még semmit sem tudtak róla, hogy itt milyen baj van a házban, mert Rudi vigan kiáltá:

— Szaporán, kis nagysádkám! Kendőt, kalapot! Megyünk a kis erdőbe ibolyát szedni.

— Van is nekem kedvem effélére! sóhajtá Piroska.

Janka leugrott a kordéról.

— Mi a bajod? Csak nem vagy beteg?

— Csakugyan, milyen pityergősre áll a szácskád, kis nagysádkám, szólt Rudi. Talán a fogad fáj? Ki vele! Czérnát kell rákötni, ha lóg, egyet rántani és — krk! kint van a semmiházi. Megállj csak, segíték én, akár valamennyi fogadat is kihuzom.

— Jaj, Rudikám, itt most bajos tréfálni. Nagy baj van. Dezső eltűnt... csakugyan megszökött!

A jó kis Janka egészen elképedt erre a hirre, de Rudit nem igen hozta ki a sodrából. Ő is leszállt, megkötötte a csacsit egy fához és csak olyan tréfás hangon, mint előbb, mondá:

— No lám, no lám! Hát csakugyan nem várt reám. Ajánlottam neki, hogy ha vár egy kicsit, együtt látogathatjuk meg a vörösbőrű indiánusokat, vagy az afrikai szerecseneket. Tudod, kis nagysádkám, rég vágyódom én is ilyen kis kirándulásra. Aztán nekem fogatom is van, uri módon kocsikáztunk volna végig a világon, de hát Dezsőnek az a kifogása volt, hogy ha az operenciás tengerhez érünk, ott a csacsim nem tud keresztül uszni. Így én itthon csöppentem. Ejnye no!

Janka szinte haragosan fordult Rudihoz:

— Ugyan hogy tudsz tréfálkozni, mikor mások igazán szomorkodnak! Ez nem szép!

— Igazán nem! szólt Piroska. Nem is hittem volna rólad... ámbár akkor is csak így beszéltél, mikor előre kértelek, vedd ki Dezsőnek a fejéből ezt a szerencsétlen tervet.

— Mit? Hát Rudi csakugyan tudta előre? kérdé Janka.

— Persze hogy tudta. Még tanakodtak is együtt. Ó! Talán éppen még tanácsó-

kat is adott neki, Rudi, hogyan és merre szökhettek legbiztosabban!

— Apróra eltaláltad, kis nagysádkám. Csakugyan szolgáltam jó barátomnak jó tanácsokkal. Tudod, ezt bajos megtagadni, mert a jó tanács nem kerül semmibe.

Piroska bizony majdnem boszusan fordult el, Rudi azonban úgy tett, mint aki semmit sem vesz észre.

— No, kisasszonykám, mivelhogy Dezső barátunk elpártolt tőlünk, tehát igazán legokosabb lesz, ha nélküle megyünk ibolyát szedni. A Fekete tóba fűrödni nem mehetünk, ha ő nincs velünk.

— Csak menj magad, szólt Janka. Én itt maradok Piroskánál.

— Okosan. Kettesben jobban esik a sirás. Mire elvégeztétek, visszatérek, aztán hazaviszlek, hugoskám.

Rudi elhajtott a csacsi-fogaton s amint eltávozott, Janka így szólt:

— Kedves Piroskám, ne hidd ám, hogy Rudi olyan szívtelen, a milyennek most látszott. Én gyanítok valamit. Ismerem én az én bohókás, de nagyon nemes szívű, derék Rudimat.

— Mit gyanítasz?

— Azt, hogy az ő keze benne van a dologban. Ő alkalmasint tudja, hol van Dezső. Most már kezdem érteni, hogy tegnap késő este is, ma korán reggel is miért nem akarta, hogy vele menjek. A szakácsnének meg panaszkodott, hogy Rudi mindenféle ennivalót kunyorált ki tőle, mintha bizony az asztalnál nem kapna eleget.

— Igazán? Azt hiszed, hogy tudja? Ó, akkor hát szólok a bácsinak...

— No, az bajos. Mert hátha csalódom? Vigyáznunk kell, hogy bele ne süljünk

valami elhamarkodott fecsegésbe. Én csak sejtek valamit, de biztosan nem tudom.

— Igaz, igaz! Előbb megkérdjük Ruditól.

— Azt ugyan hiába tennők. Ezek a fiúk olyan konokak! Láthattad, hogy nem akar elárulni semmit, tréfával felel mindenre.

— Ó, akkor hát mit csináljunk?

— Most hamarjában semmit. Előbb bizonyosat kell tudnunk. Ha csakugyan jól sejtem, akkor rajta kell lennünk, hogy tuljárnunk a fiúk eszén. Megmutatjuk nekik, hogymi is véghez tudunk valamit vinni.

— Szívesen megteszek akármit, de igazán nem tudom, mihez fogjak.

— Legelőször is ki kell lesni, hol és merre jár az én drágálatos Rudi bátyám. No, ezt persze csak én végezhetem, mert te innen messziről semmit sem tudhatsz.

— Ó, bár csak ott lehetnék nálatok!

— Az nem éppen lehetetlen. Mamácskám a minap már kérte Magda nénit, ereszszen téged hozzánk. A néni meg is

ígérte. Hát akár most mindjárt eljöhetnél. Több szem többet lát és ha valamit megtudunk, mindjárt tanakodhatunk is, hogy mit tegyünk.

Mikor Rudi nem sokára visszatért, gyanutlan örömmel fogadta a hírt, hogy Piroska át-rándul hozzájuk látogatóba. Ő is tudott már a látogatás tervéről.

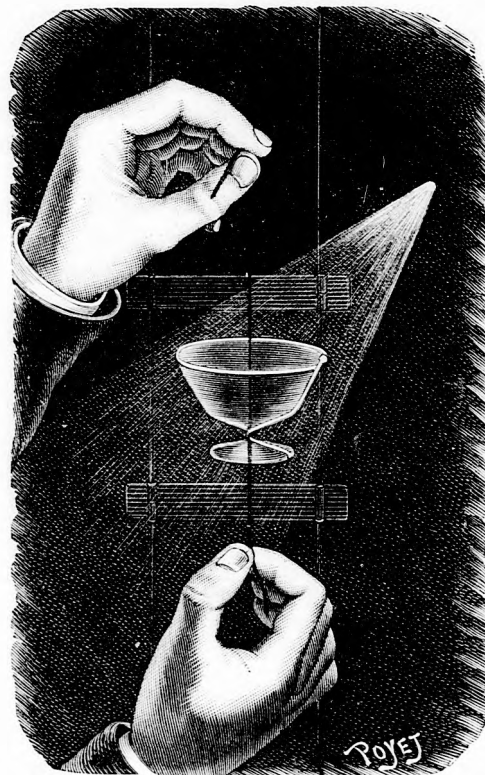
— Tessék be-szállani, hölgyeim, a hintó előállott. Aztán mikor hegynek lefelé megyünk, kegyeskedjenek jól megkapaszkodni a szé-kéroidalba és szíveskedjenek ki nem potyogni, mert csacsi barátom hegynek le nagyon sebesen fut, nem szereti a kocsit tartani.

Rudiék nem igen messze laktak, csak egy jókora dombon kellett átmenni. Csakhamar ott voltak. Nagyon

szívesen fogadták a kis vendéget s persze annál inkább feltűnt, mikor Rudi alig negyedóra mulva így szólt:

— Igen tisztelt hölgyeim, a lelkem is sír belé, de tovább nem állhatok szolgálá-

B Ü V É S Z E T.

A GOMBOSTŰ-CSÉSZE. (Lásd a 266. lapon.)

latukra, halaszthatatlan, becsületbeli kötelesség szólit másfelé. Nélkülem nem fognak olyan jól mulatni, azzal merek hizelegni magamnak; de van czicza, Vicza, labda s ezek segítségével majd csak megvigasztalódnak távozásom fölött.

S amint mondta, már sietve távozott is. A két leány összenézett. Hátha most éppen Dezső rejtekhelyére megy?

— Nézd, milyen duzzadtak a zsebei, tele tömte valamivel, sugta Janka. Meg valami csomag is van a kezében.

— Igen... és... gondolod, hogy most Dezsőhöz megy?

— Azt hiszem. De bizonyosat kell tudnunk.

— Jó volna! Csakhogy hiába kérdezzük.

— Azt nem is tesszük, hanem utána megyünk és meglessük, hová megy.

— De ha észre veszi, akkor nem megy oda.

— Okosan kell kieszelnünk a dolgot. Mi olyan messziről fogjuk követni, hogy ne láthasson, mégis fogjuk tudni, merre megy. Nagyon jól megsegít majd Juliska, ő reá nem fog gyanakodni, ha látja is.

Juliska, akire Janka rámutatott, szelid képű paraszt-leányka volt s ott álldogált az

udvaron a eselédház előtt. Janka intésére nagy szolgálatkészséggel sietett hozzájuk.

— Tessen parancsolni, kisasszonykám!

— Fontos dolgot adok. Juliska, szólít Janka. Ha jól végzed, megkapod a kisebbik bábumat, tudod, a melyikkel egyszer már játszottál, mikor beteg voltál.

— Jaj, igazán? Csak szóljon kisasszonykám, elmegyek érte akár a világ végéig is.

— Olyan

messzire nem, de látod amott a Rudi bátyámat? Szeretnők tudni, hova megy, de ha mindjárt utána megyünk, észreveszi. Ha téged lát, azzal nem fog törődni. Tehát menj utána, mi pedig messziről követünk.

— Ez az egész? Akár ne is induljunk, kisasszonykám. Ugyis tudom,

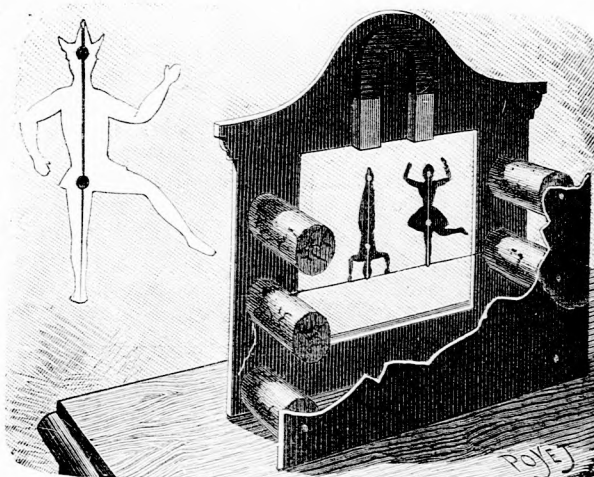
hová megy a Rudi urfi.

— Tudod?

— Persze hogy tudom. Látom, hogy a Sashegy felé megy. Mondta az apám, hogy tegnap is ott látta a vadász-kunyhó tájékán. Tetszik tudni, az apám az erdőcsész. Nagyon csodálkozott, mit keres az urfi olyan messze a nagy sziklahegységben; de hát semmi köze hozzá.

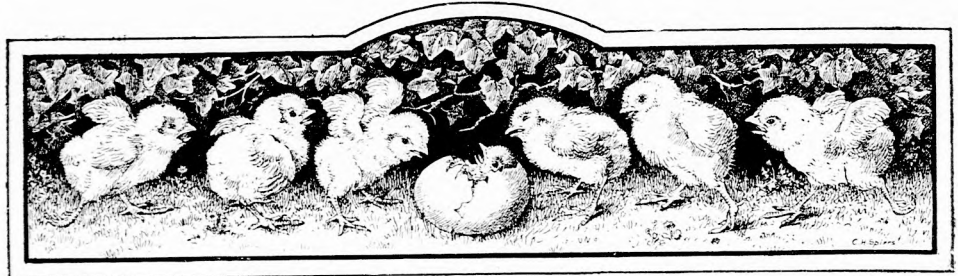
(Folytatása következik.)

B Ü V É S Z E T.

A KÖTÉLTÁNCZOS BÁBOK. (Lásd a 266. lapon.)

MÉG EGY TESTVÉRKE.

PI-PI-PI csibikék.
 Pelyhesek, kicsikék.
 Ma bujtak ki a tojásból,
 Anyjuk messze kótkodácsol.
 De nem is kell dada nekik,
 Már a búzát csipegetik.
 Lótnak, futnak, játszadoznak,
 Örvendeznek a tavasznak.
 Egyik kérdi: »hányan vagyunk?«
 Másik felel: »hatan vagyunk!«
 S fujja mind a hat kis lélek:
 »Hatan vagyunk egy testvérek.«

De az egyik kis pipi
 Nagyot rikkant: ni-ni-ni!
 Ahogy jobban nézegetem,
 Heten vagyunk, bizony heten.«
 Testvérkéjük a hetedik
 Tojáshéjban berzenkedik.
 Nossza hamar és legottan
 A tojáshéj kippen-koppan,
 A hat testvér nagy serényen
 A hetedik csepp testvéren
 Igy segített és azóta.
 »Heten vagyunk!« szól a nóta.

BÜVÉSZET.

— A gombostű-csésze. — Kötéltánczos bábok. —

(Képekkel a 264. és 265. lapokon.)

EZUTTAL két olyan kis produkeziót mutatok be, melyet egy kis ügyességgel akárki nagyon könnyen végezhet.

Az egyik, a *gombostű-csésze*, nem kíván egyéb készüléket, csak egy nyulós (gummi-elasztikus) zsinórt és egy igen hosszú gombostűt. Ha ilyen gombostű nincs, jó egy vékony drótdarab is. Ezt a drótot vagy gombostűt valamely csésze külső oldalára úgy szorítjuk oda, hogy pontosan a csésze formájára görbüljön. Ez meglevén, keresztül tüzzük a zsinór közepén. És most már, a vékony drótot és a zsinórt kis ujjunkkal tenyerünk alá szorítva, előbb megmutatjuk kezeinket a nézőknek: ime, nincs

csésze a kezünkben. De egy pillanat múlva már mindenki csészét fog látni.

Nem teszünk pedig egyebet, csak sodorjuk a zsinór két végét, ellenkező irányban. Aztán feszesre húzzuk a zsinórt, két végénél fogva. Ekkor gyorsan fog kisodródni és sebes forgásában részt vesz a beléje tűzött görbe drót vagy gombostű is, mely éppen olyan csészét fog mutatni, a milyennek alakjára görbitettük. Hogy forgás közben a drót le ne billenjen, vékonyka fehér fonállal főt a végét a zsinorhoz kötjük. Ezt a kis fonalat a gyors forgásban nem lehet észrevenni.

Leghatásosabb a mutatvány, ha elsötétített helyen produkáljuk, a hova csak szűk nyíláson hatol be a nap vagy lámpa fénye. A látszólagos forgó csészét a keskeny fénysugarba tartjuk, míg kezeink sötétben

vannak, úgy hogy sokan akár el is hiszik, hogy valami bűvös észsze lebeg ottan.

A *kötéltánczos bábok* bemutatásához valamivel több készület szükséges, de szintén nem éppen nehéz. Szükséges mindennek előtt egy delejvas, úgynevezett mágnespatkó. E nélkül hozzá nem foghatunk.

Ha van mágnespatkónk, legelőször is elkészítjük a szinpadot. Nem nagy építőmester kell hozzá s a rajz nagyon világosan mutatja, hogyan kell összeróni. A szinpad előrészt kemény papírból vágjuk ki s diszithetjük, befesthetjük tetszésünk szerint; csak az szükséges, hogy a homlokzat közepén kellően kimagasodjék, mert belül, a nézőknek láthatatlanul, ott kell a mágnespatkót megerősítenünk, még pedig úgy, hogy a két vége épp a nyílás széleig érjen. A szinpad hátsó falát néhány darab parafa-dugóba szurt tüvel kapcsoljuk az első falhoz, fönt olyan hézagot hagyva, hogy kezünkkel benyulhassunk. Elöl a szinpad nyíláson keresztül drótot húzunk, melynek a mágnespatkótól bizonyos, pontosan kimért távolságban kell lennie. Mindjárt megtudjuk, mennyire.

Előbb még elkészítjük a *kötéltánczos bábokat*. Veszünk egyforma varrótüket, aztán papírból piczi alakokat vágunk ki, még pedig gondosan ügyelve arra, hogy a bábok éppen olyan magasak legyenek, mint a tű. A bábót aztán hátánál fogva ráragasztjuk a türe, úgy hogy a tű egyik vége a báb feje bubjáig, másik vége a lába hegyéig érjen.

Azt tudjuk, hogy a mágnes magához vonja a vasat, aczélt. Ha most már ezt a kis bábót a szinpadocskánk első falához erősített mágnespatkó alá tartjuk, a báb hátán levő tű a mágneshez fog tapadni. De mi nem azt akarjuk, hogy oda tapadjon, hanem hogy a lent keresztül húzott dróton tánczoljon. Kipróbáljuk tehát, mily messze kell a tű végének a mágnesből lennie, hogy ne tapadjon hozzá, de mégis vonzódjék hozzá. Ehhez mérten húzzuk lent a drótot magasabban vagy alacsonyabban keresztül.

Ez is meglevén, két bábót tánczoltathatunk egyszerre a dróton. Pontosán a mágnespatkó egy-egy vége alatt helyezzük őket a drótra. Bátran elereszthetjük, nem fognak lebukni: a mágnes fönt magához vonzza őket, de már oly távol vannak, hogy egészen föl nem vonhatja őket. Megállnak azonban egyenesen, csak kissé libegve — épp mint a *kötéltánczos*, aki az egyensúlyt keresi. A néző pedig, aki nem ismeri a színpad titkát, nem egykönnyen fogja kitálatni, hogyan tudnak a kis bábok a vékony dróton a maguk erejéből tánczolni.

TENGERPARTON.

(Képpel a czimlapon.)

*Jó tengerész bácsi, kérjük igen szépen
Mondja meg minékünk, mi van a kezében?*

— *Messzelátó üveg; nagy szükség van erre,
Nem lehet e nélkül szállni a tengerre.*

»*Úgy-e, ezen látni a nagy messzeségbe,
A végtelen vízre boruló kék égbe?*«

— *Jól mondd fiacskám, s ezen át meglátom,
Hol a part, hol a rév s hol a szikla, zátony.*

*Sha mindezt nem látná, úgy-e, nagy baj lenne,
Vajmi könnyen jutna végveszedelembe?*«

— *Ugy van, kis fiacskám, okos legény vagy te,
Szárazföldi ember soká ne maradj te;*

*Csajj fel tengerésznek két-három év múlva,
Nagyra viheted még, okulva, tanulva.*

*S míg te majd hajódon a nagy tengert nézed,
Imádkozik érted itthon a testvéred.*

*Akárhogy tomboljon szélvész zivatar,
Nem kell attól félni, csak — tengerre magyar!*

HANGVERSENY-PRÓBA.

HGENIS, hangverseny-próba. Azt hiszik talán, hogy Lenczike és Fruzsinka csak úgy játékból, mulatságból töltik a szép tavaszi napot a szobában, mikor a mama megengedte nekik, hogy kísérelhessenek? Nem bizony! Szép és komoly vállalkozástól főtt az ő fejök.

Lenczike most tizenötödször fújta el a furulyáján azt a szép népdalt s Fruzsinka gyönyörködve mondá:

— Már nagyon jól tudod. Bizonyosan tetszeni fog.

A kis kanári madár fönt a kalitkában éppen ilyen véleményben lehetett, mert hangos csattogásba tört ki. És magam is elhiszem, hogy Lenczike nagyon szépen fújta el a nótácskát, mert nagy tehetsége volt a zenéhez, azért vett is neki apácska furulyát.

— No, most te mondd el a versecskéd, szolt Lenczike. Hadd halljam, te is készen vagy-e?

Fruzsinka el is mondta, elejétől végig olyan hibátlanul, hogy Lenczike megtapsolta.

— Nagyon jól van. Azt hiszem, hangversenyünk nagyon jól fog sikerülni és lesz annyi bevételünk, hogy megsegíthetjük szegény Juliskát.

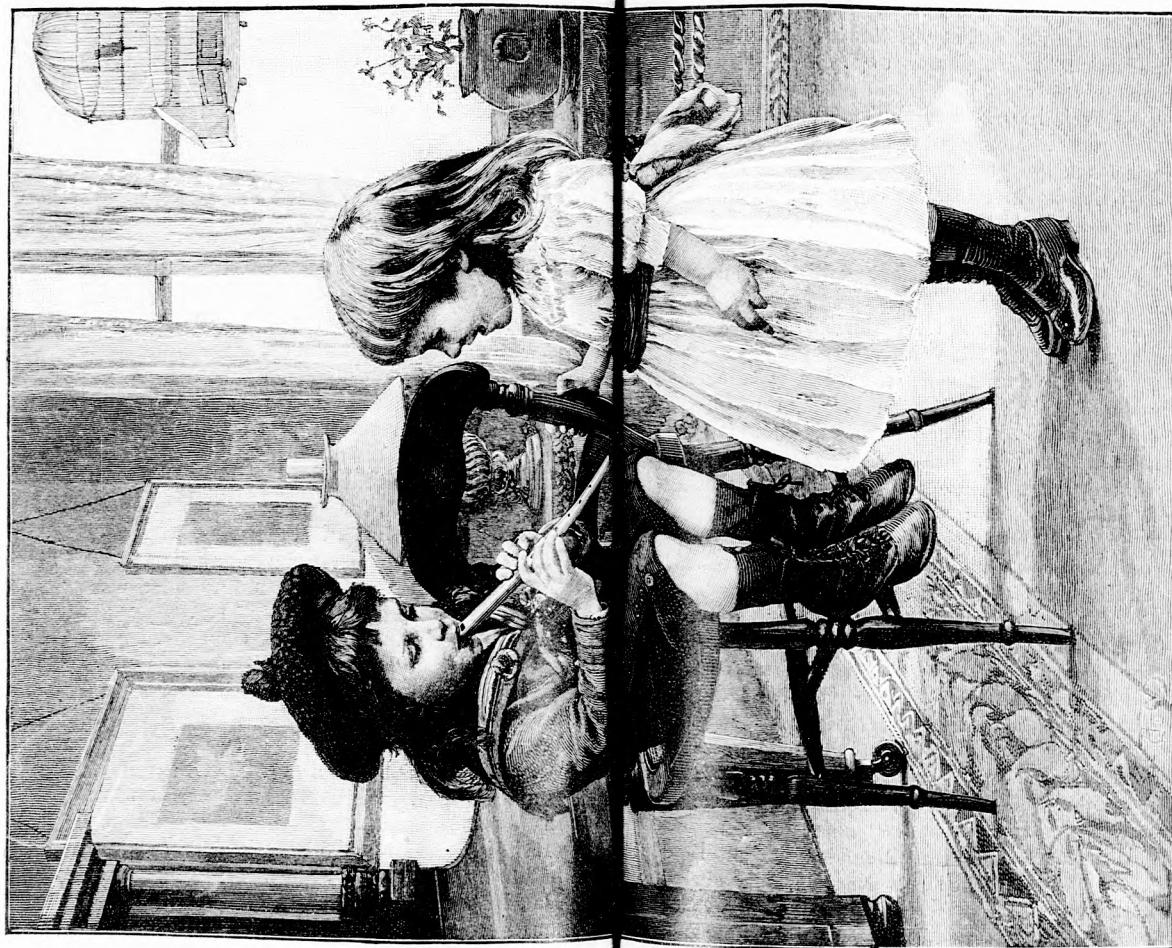
Mert harmadnapja találkoztak a szegény Juliskával és nagyon megsajnálták, mikor megtudták, hogy szegény özvegy édesanyja betegen fekszik, betevő falatjok sincs.

A jó két testvérke sokáig eltanakodott ezen a szomorú állapoton.

— Szívesen segítenék rajtok, szolt Lenczike; de mindössze egyetlen egy fillérekém

van. Attól tartok, hogy ez nem sokat segít rajtok.

Fruzsinka nagyot sohajtott s megvallotta, hogy az ő vagyona még egy fillérenél is

nagyon sokkal kevesebb, — mert hát semmije sincs.

— Hát ha kérnék mamácskától? mondá.

— Bizonyosan adna. De akkor már nem

mi segítenénk Juliskáékon. Pedig az volna szép, ha mi tehetnők.

Menyus bácsi véletlenül meghallotta ezt a tanakodást.

— Ó, bácsikám! Szívesen megtennők, de hogyan?

— Adjatok jótékony hangversenyt. Te, Lenczikém, furulyázni fogsz, te pedig, Fruzsinka, versecskét tanulsz. Én leszek a rendező. Összehívom a vendégeket és remélem, hogy ha meg lesznek elégedve a hangversennyel, szívesen fognak adakozni a jótékony célra. De iparkodjatok ám, hogy becsületet valljatok!

Iparkodtak is. Menyus bácsi pedig állott szavának és délutánra nagy társaságot toborzott össze. Csak annyit árult el, hogy fiatal művészek fognak jótékony célra hangversenyezni.

Lenczike és Fruzsinka három napon át alig tettek egyebet, mint hogy az előadandó darabokat tanulták, gyakorolták. Lemondtak minden játékról, mulatságról, csak a szegény Juliskára és beteg anyjára gondoltak és nem fáradtak bele a sok próbába.

És a hangverseny nagyon szépen sikerült. Lenczike gyönyörűen fújta el a nótácskát, Fruzsinka szintén jelesen szavalta a versecskét; Menyus bácsi pedig aztán így szolt:

— Tisztelt hallgatóság! A műsor kurta volt, de méltóztassanak figyelembe venni, hogy a művészek is kicsinyek. Am annál nagyobb volt az iparkodásuk, még pedig könyörületes szivecskéjük sugallatából. Egy szegény beteget akarnak megsegíteni. Kiki maga szabja meg, mit fizet ezért a szép hangversenyért.

Este felé Lenczike és Fruzsinka, Menyus bácsitól kísérve,

akkora összeget vittek a szegény betegnek, hogy megszűnt minden gondja. A két jó testvérke pedig mindig örömmel gondolt erre a napra.

— No's, megtehetitek. Ha nincs pénzetek, szereztétek meg fáradságtokkal. Akkor a ti érdemetek lesz, még nagyobb, mint ha zsebetekből készpénzt ajándékoznátok.

A H U S Z A S K A.

— Kicsi beszélyke. —

NAGYON sietve mentek a játékos bolt felé Ilonka meg Palika.

— Én már tudnám, mit vegyek! szólt Palika.

— No mit?

— Hát azt a kis képes-könyvet ott. Látod? Éppen

kifutná a pénzesekéből. Az van rá írva: »Ara 20 krajczár.« Azt vedd meg!

Palika második éve, hogy iskolába járt s már olyan szépen, értelmesen olvasott, hogy öröm volt hallgatni. Ma is megdicsérték érte az iskolában. De Ilonka nem volt hajlandó képes-könyvet vásárolni, mert neki már volt elég ilyen könyve. Inkább valami játékszerre áhitozott. De nem tudta magát sehogy sem elhatározni, mit vegyen azon a fényes huszaskán, melyet nevenapjára ma kapott apácskától.

— En legjobban szeretnék, mondta Palinak, olyan Paprika Jancsit, amelyet a multkor te kaptál a nevednapjára. De az itt nincs.

Tovább álldogáltak. Palika, minél tovább nézegette a képes-könyvet, annál nagyobb kedvet kapott.

— Oh! Ha volna egy huszaskám! sóhajtá.

Igazán kár, hogy az embernek olyan ritkán van nevenapja!

Egyszerre csak Ilonka oda fordult Palikához:

— Menjünk haza! Én már fájni kezdek. Hanem gondoltam valamit. Én a Paprika Jancsiért neked adom a huszaskát, te pedig megveheted a képes-könyvet. Ha pedig nem, apácskát kérem meg, vegyen a pénzemen nekem is azt, amit te kaptál.

Palika az első pillanatban nagyon megörült, hogy milyen könnyen teljesül a ki-

vánsága. De mikor eszébe jutott, hogy a legkedvesebb játékszere árán: megint csak elkomolyodott. Hiszen szép, nagyon szép lehetett az a könyv; vágyódott is rá nagyon; de mikor az a Jancsi is olyan mulatságos! Igazán nem tudta rászánni magát, hogy megváljon tőle. Elgondolkozva lépdelt Ilonka mellett s addig-addig fontolgatta a dolgot, mignem megint csak így sóhajtott fel:

— Hej, ha egy huszaskám volna!

Éppen akkor jött velük szembe sirva egy kis lány. Jól ismerték mind a ketten, Juliskának hívták. Édes anyja szegény asszony volt és gyakran megfordult a házukban.

— Mi a bajod, Juliska? szólította meg Ilonka.

— Elvesztettem . . . huszkrajczárosomat . . . szegény édes anyám ép ma kereste . . . kenyeret köllött volna vennem rajta . . . Ó! Miért is nem vigyáztam jobban! zokogá Juliska és keresgélve az elveszett pénzdarabot, ballagott odább.

Palika utána nézett, aztán hirtelen oda fordult Ilonkához:

— Meggondoltam, Ilonka. Add ide a huszaskát és vedd el a Paprika Jancsit. Tudod hol van, neked adom.

Vitézül megállotta Palika, egy könyv sem tolult a szemébe, még akkor sem, mikor a pénzt átvette.

Ilonka vigan sietett előre, Palika pedig megfordult és Juliska után futott.

— Ne busulj, Juliska! kiáltá már megszűröl. Nézd, egy huszaskát találtam. Bizonyosan azt, amelyet te vesztettél el. Fogjad!

Juliska könyes arca kipirult az örömtől.

— Ó köszönöm! . . . Nagyon, nagyon köszönöm! . . . A jó Isten áldja meg . . .

— Ugyan ne hálálkodjál! Hát tehetek én róla, hogy megtaláltam? kiáltá Palika tréfásan. De most sietek, mert még dolgom van otthon. Isten veled!

Maga sem tudta, miért: de olyan elégedetten ment hazafelé, mintha csak a hóna alatt vinné a képes-könyvet. Már elért a

házukhoz s éppen a kapu kilincsére tette rá a kezét, hogy benyisson, midőn a nevét hallotta kiáltani. Hátra fordult. Juliska futott eléje lelkendezve.

— Megtaláltam a huszasomat, szólt lihegve, hogy oda ért; így hát a másik nem lehetett az enyém... Itt van!

Palika szemében első pillanatra felragyogott az öröm: hogy ime hát mégis csak meglesz a képes-könyv. De aztán tekintete a saját jó csinos kabátjáról Juliskának vékony ruháscájára esett és így szólt:

— Szép tőled, Juliska, hogy visszahoztad. Hanem tévedsz: amit én leltem, az lehetett a te huszacskád. Ha te is találtál, az már csak téged illet.

— De hátha... nem az enyém volt mégis...

— De az volt! Én azt jobban tudom. Csak tartsd meg bátran mind a kettőt.

Ezzel Palika besietett a házba, Juliska pedig, mintha el sem tudná hinni, hogy olyan nagy szerencse érte, még sokáig állt ott mozdulatlanul és nézett hol az ő kis jötevője, Palika után, hol a tenyerében levő két szép fényes huszaskára.

Hát csak megint nem volt sem huszaska, sem képes-könyv, sem Paprika Jancsi. De azért Palika mégis nagyon vigan lépett be a szobába.

— Hol voltál ilyen sokáig? Talán már meg is vetted a képes-könyvet? szólította meg Ilonka.

— Nem én! felelt Palika. Ráérek még én arra.

Apácska épp akkor nyitott be a szobába és nyájasan mosolygott Palikára. És én nem is tudom, miféle kis madara lehet apácskának, amely mindent elsipog neki, de annyi bizonyos, hogy mikor másnap reggel Palika felébredt: az ágya előtt a széken ott tarkállott egy vig pofájú Paprika Jancsi s mellette még egy szép képes-könyv is. A könyvnek az első lapjára pedig az volt írva:

»A jószívű Palinak jutalmul.«

E L L A.

vagy

A MACSKÁVÁ LETT KISASSZONY.

Írta Barabás bácsi.

(Folytatás.)

VII. Hiu kísérletek.

STÉRE Ella visszatért az édes anyjához, hogy hirt halljon. De az ő mamája elutazott. A család sietett eltávolítani őt attól a helytől, ahová oly fájdalmas emlékek fűzték. Elvitték messze földre, hogy felejtse, mert attól tartottak, hogy belehal bánatába.

Ella mélyen elszomorodott mamája távozása fölött, s különösen az bántotta, hogy avégett utazott el, hogy őt, az ő Elláját felejtse el. Tudta ugyan, hogy anyja sokáig vigasztalhatlan lesz, de csak fájt neki mégis az a gondolat, hogy a többiek mindent el fognak követni az ő emlékének feledtetésére. Az éjszakát a kocsi-színben töltötte, ahol meglehetősen hideg volt; jobb szeretett volna az istállóba huzódni, de félt a lovaktól.

Reggel, amint kinyílt Katinka szobájának ablaka, ide visszatért. A leányka még barátságosabban fogadta, (Lásd a képet a 272. lapon.) mert most már ismerősök voltak.

— Miczi, így szól hozzá, gyere ide!

Ella nem mozdult, mert nem tetszett neki a név, amelyen szólította.

— Bibi! kezdé újra Katinka.

De Ella erre a névre sem válaszolt.

— Valami nevet csak köll neked adnom, mondá Katinka, mert most már az enyém leszel, s te magad nem tudod a nevedet megmondani.

E szavakra biztató gondolata támadt Ellának: hirtelen kiugrott az ablakon, a

tetön át haza szaladt és a lépcsőkön fel a saját szobájába. Épp nagy tisztogatásban lelte a háziakat. Minden ajtó nyitva volt, a holmik szanaszét heverték és senki nem ügyelt a macskára, mely óvatosan kaparszta ki a csomagok közül egy zsebbevalóját s azzal gyorsan elinalt.

Ennek a zsebbevalónak egyik sarkába bele volt himezve az Ella egész neve. Amint visszatért Katinkához, letette előtte a kendőt és a lábával rámutatott a négy betűre, amelyből az ő neve állott.

— »Ella!« olvasta Katinka hangosan, szinte megdöbbenve a czicza szokatlan magaviseletén s feltűnő okosságán. Ella-czicza az ölébe ugrott, majd megint eltávozott, hogy ismét hívassa magát. Új aszszonykája hiába akart más nevet adni neki, a macska mindig csak rámutatott a kendőbe himezett névre s így Katinka rátért, hogy tán mégis ez az ő valódi neve. Milyen különös egy macska ez, tündök magában. Mert mind ez fura volt nagyon, de Katinka sokszor hallotta már: a házi állatok mennyire értelmesekek, s ezért igyekezett nem esodálkozni a dolog fölött, pedig kissé mégis megborgongott bele.

— Ella, Ellácska! kiáltá Katinka. S Ella-czicza a lány ölébe ugrott.

Igy helyezkedett el Ella a házban a saját neve alatt.

A legnehezebbjén tehát tul esett. Most már csak az volt hátra, hogy még ezt a két szót is elmondassa vele: »*Megbocsátok neked!*« Remélte, hogy a legkisebb vétség után eléri. De hogy bocsánatot nyerjen, először meg köllött haragítania, ami nem ment oly könnyen, ahogy az első perczen gondolta.

... MÉG BARÁTSÁGOSABBAN FOGADTA.

(Lásd a 271. lapon.)

Katinka egy napon jókora dobozzal igen finom bonbont kapott. Ella meglátta és fölbontván az egész csomót, annak egy részét megette s száját nyalogatva, vidáman várta Katinkát, mert remélte, hogy majd megharagszik rája.

Reményében csalódott: Katinka nem volt torkos. Nem bánta a bonbonokat. Ahelyett, hogy haragra gerjedt volna, így szólt:

— Jól tetted czizusz! Kitaláltad, ugy-e, hogy neked szántam?

Ellának nem volt inyére ez a nagy gyöngédség. Erősebb dologra gondolt.

Katinka gyönyörűen rajzolt. Több nap óta dolgozott egy tájképen, mellyel édes atyjának akart kedveskedni. A rajz már csaknem be volt fejezve s még csak néhány igazításra volt szükség, hogy tökéletes legyen.

Ella látván, mekkora gondot fordít Katinka erre a munkára, azt hitte: nagyon fölháborodik, ha tönkre teszi. Ezért egyszer Katinka távollétében elővette a rajzot s dirib-darabra hasította.

Munkája végeztével Ella bebújt az asztal alá s várta Katinka haragjának a kifakadását.

Katinka nem sokára hazajött. A szönyegen legott szemébe tünt neki a sok papiros-darab. Mikor ráismert, hogy az ő rajza lett csuffá: a helyett, hogy dühre gerjedt volna, mint azt Ella remélte, nevetni kezdett.

— Ha ezt látná édes atyám, ugyancsak csufolódnék velem! Nagyon jól van, ezt mondaná. Minek tartasz macskát?

És ezzel a papiros-darabkákat összeszedvén, tüzbe vetette, hogy semmi nyoma se maradjon az ő kedves cziczája garázdaságának. Aztán leült rajzolni, mintha mi sem történt volna, s hozzá fogott egy új tájképhez...

Ella ezen közben kibújt az asztal alól, remélve, hogy láttára majd csak föltámad asszonykájában a harag, s hogy jól megszidva őt, végre azt fogja mondani: »Ella, megbocsátok neked!« — De bizony a szelid Katinka nem forrtyant haragra.

— Bujj el gyorsan! szólt hozzá. Mindjárt itt lesz édes atyám, s azt jól tudod, hogy ő nem szereti a macskát.

Ella szomorúan és bátortalanul kotródott el.

Pár nap múlva újra föléledt reménye. Belépve a Katinka szobájába, észrevett egy pompás rózsafüzért, melyet csak az imént hoztak.

Mialatt a Juczi szobalány a tükör előtt a Katinka arany haját rendezte, elég vi-

gyázatlan volt a rózsafüzért az ágyra tenni.

Ella elérkezettnek vélte a kedvező pillanatot. Asszonykája bálba készült s hullámfürtjeinek ékítésére hozták a rózsafüzért, tehát ezt kell széttépní. Ha Katinka el is tűrte a bonbonok és a tájkép elvesztését, nem veheti könnyen, ha most már a virágfüzért fogja tönkre tenni.

Lopva fölugrott az ágyra, lassan beleterpeszkedett a virágok közepébe oly módon, hogy egyetlen egy száluk sem maradt érintetlen a teste sulyától. Az nap eső esett, Ella-czicza sokat mászkált a szabadban és meglehetősen össze is keverte a lábait. A rajta levő mocsok ráragadt a virágokra, melyek olyanokra váltak, mintha vihar paskolta volna le őket a piszkos földre, azzal a különbséggel, hogy az igazi rózsákat a napsugár föléleszti, míg ezeket bizony nincs, ami föléleszthette volna. Nem is éledtek föl s így nem nyerhették vissza előbbi pompájukat, mert csinált virágok voltak.

Amint Katinka elkészült, Juczi az ő kisasszonya fejére oda akarta tűzni a virágokat. De amint feléjük nyult, a czicza fülei akadtak a kezébe. A szobalány nagyot sikoltva ugrott félre, míg Ellát némi szégyenkezés és bánat is fogta el, látván, a pompás füzér milyen pocskékká lett.

— Kisasszony! kiáltotta kétségbeesve a Juczi, ezt a füzért nem rakhatom föl a fejére! S méltatlankodva mutatott rá az elpusztult rózsafüzérre.

És Katinka... megint csak elfakadt nevetve.

— Már látom, le kell mondanom a virágról, szólt a szobalányhoz. Adja csak

ide a multkori ibolyát. Fehér ruhához minden virág illik.

E szavakra Ella mélyen megszontyolodva kotródott ki a szobából. Ilyen türelemről fogalma sem volt.

— Hogyan! gondolá; még nem is hiú! Megbocsátja minden hibámat, minden bűnömöt s ami minden leánykát kihozna a sodrából, őt még föl sem izgatja!?

Ella valósággal bűnnek tekintette a Katinka jóságát s nem bocsáthatta meg neki a szelid természetét, mely miatt minden terve és reménye füstbe ment. Így van az akárhányszor, hogy hibának tekintjük jó barátunk nemes gondolkozását, amely bennünket terveinkben megakadályoz.

IX. A megváltás.

Egy hónap telt el így állandó szomorúságban és reménytelenségben. Ella szörnyen unta macska-voltát, s nem láthatván édes anyját, azt képzelte, hogy az tán valamelyik unoka-testvérét fogadta gyermekül. Ez a gondolat gyakran könyekre fakasztotta.

Lemondott róla, hogy valaha megharagíthassa Katinkát, vagy legalább is érezte, hogy e czélből valami tetemes kárt köllene elkövetnie, amire azonban nem merte rászánni magát.

Szerette volna ugyan visszanyerni előbbeni alakját, de ezt csak úgy érthette volna el, ha háládatlan és rossz lesz az iránt a jóságos Katinka iránt, aki neki gondját viseli és minden garázdálkodását megbocsátja.

(Vége következik.)

REJTETT NÉV.

Van adva: 7 a, 2 á, 3 e, 2 é, 1 g, 1 gy, 2 i, 2 j, 4 k, 2 m, 3 n, 3 ny, 3 o, 4 r, 4 s, 1 ty, 1 ü.

Ezek a betűk úgy helyezendők el, hogy az első sor vízszintes és merőleges irányban olvasva, ugyanazt adja. Az egyes sorok értelme pedig:

1. sor: Híres magyar költő neve.
2. » Ami az embert biztatja.
3. » Egy világrész.
4. » A hegedü el nem lehet nélküle.
5. » Női név.
6. » Férfi név.
7. » A kicsinek ellentéte.
8. » Ami mindent megmagyaráz.
9. » Egy betű.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő szép művet:

„Tannenburgi Róza.”

Irta Schmidt Kristóf, átdolgozta Donászy Ferencz; 6 színes képpel, szép kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 15-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Szent László.

Helyesen fejtették meg: Mérey Ágosta, Loránt Ella, Velencei Tiborka, Laukó Sarolta, Robiesek Béla, Kövesy Rudi, Sipőcz Laczika, Stermeczky Lajos, Strasser Julcsa és Henrik, Rosenberg Antal, Schwarz Bandi, Ausländer Iluska, Fáy Erzsé, ifj. Tormay Béla, Biczó Sarolta, Hollicza Ilona, Vizslovsky Irmicza és Katicza, Reichhárt Anna, Felsenburg Margitka (saját írásodat kívánom látni. *F. b.*), Havas Margit, Práger Margit és Örszike, Szántó János, Kremair Edith, Daubner Ferencz, Szarvassy Erzsike, Richon Emma, Vadas Zoltán, Mäder Ida, Weinberger György, Petőcz Gizi és Laczi, Werkner Lajos, Pollák Jenő, Hauer Szerafin és Lajos, Engel Rózi, Hegyessy Gyula, Törő Gizella, Péch Miklós, Zurányi Gusztáv, Kersáncz Irma, Gyémánt Ilona, Mádi István, Szeniczey Katicza, Harkányi Sándor, Michalik Ilonka, Nékám István, Móser Margit, Szentpétery Gyula, Löffler Béla, Kristóffy Erzsé és Andor, Ungár Béla, Beinhauer Irén és Rózi, Füredi Imre, Miklós Berta, Zoltán és Géza, Vermes Ervin, Koritschoner Margit és Iván, Mizner Jancsi, Gyurkovits Erzsike, Igyártó Zoltán és Sándor, Springer Steffeke, Przybilla Jenő, Kiss Sára és

Lajos, ifj. Kossaczky Oszkár, Neuman testvérek, Scheinberger Gyuri, Májercsik Annuska, Zsák Irénke, Pető Imre és Ernő, Posner Oli, ifj. Gaál Gyula, Schenkenberger József, Nádich Miklós, Denk Gusztáv, Nagy Katinka, Erzsike és Sándorka, Murárik Berczi, Mandel Mihály, Bohunka Etike, Bolyó Pálma és Károly, Páskesz Czili és Bella, Melkovits Rudolf, Reményi Erzsike és Irén, Tószögi Magda és Géza, Munk Artur, Gerencsér Róza (a szombathelyi polgári leányiskola IV. osztálya nevében), Schlichter testvérek, Kaczander Terezi, Osztoics Katinka, Barber Pál, Tóth Erzsike, Justh Ödön, Szél Piroska, Nyáry Miklós, Pösztör Izabella, Timár Stefánia, Kövér Gyula, Micsinay Margit, Popovics Olga, Hecht Ilonka, Pfeiffer Verona és Juliska, Kenessey Paula és Iza, Bárkány Margit, Guckler Rozália és Viktor, Takáts Klémike, ifj. Bauer Antal, Blau Alice, Hajnik Ilonka és Imre, Schimek Zsigmond, Zsarnóczay Ilona, Pfeilmayer Erzsike és Feri (kinek az írása? *F. b.*), Mártfy Gizike, Luzsa Annus, Ordódy Irén és László, Oláh Szidónia, Vängel (vagy Ványek?) Olga (a nevedet ne tedd olvashatatlaná olyan kacskaringós cifrázásokkal, mert így lehetetlen kitalálni s én, ha már előbb olvastam is, annyit ezerből nem emlékezhetem rá. *F. b.*), Stauber Erzsike és Margit, Moser Nándor, Tobisch Illi és Irénke, Czukor Pista, Szász Gyula, Takách Ilonka, Gayer Gyula, Benedek István, Szilasi Emília, ifj. Pserer Józsika, Dittrichstein Viktor, Augusztn Gizi és Mimi, ifj. Kubinyi György, Josipovich Kálmán, Gyurkovich Dóli, Stephaich Ilona és Pál, Házy Elek, Adámffy Ilona és Elek, Koller Edithke, Jeszenszky Sanyi, Radisics Elemér, Lányi István és Rudolf, Mayer Béla, Haberfeld Margit, Braun Adrienne, Farkas Laczika, Vincze Aladár, Benkő Jenőke, Hunfalvy Livia, Győry Ella és Szeréna, Varga Rózsika, Horváth Valéria, Kristófy Gizi (írj vonalozott papíron, a míg meg nem tanulnál egyenes sort vetni. *F. b.*), Boemelburg Konrád, Pyber Margit és Béla, Schlesinger Malvina és Ella, Kuthy Endre, Szemők Katica és Maricza, Lövy Jolán, König Dénes, Ringenbach Ilonka, Just Ilona és Krisztina, Blum testvérek, Reitzner Lujza és Margit, Szabó Melanie, Beniczky István, Dobrovits Margit, Krausz Margit, Schiffer Margit, Groedel Lajos, Gervay Mariska és Mike, Kűszler Csilla, Nóra és Elly, Hollaki Leó, Kürschner Manó, Spitz Regina, Schwarz Magda és Béla.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörtént, nyertes lett *Kövér Gyula*, *Egerben*, kinek a jutalom-könyvet (*Robinson Crusoe élete és kalandjai*, átdolgozta *Donászy Ferencz*; 6 színes képpel) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 14-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Nemes Imre, Blau Alice, Adler Stefnike, Dittrichstein Viktor, ifj. Kubinyi György, Koller Edithke.

KOSSUTH LAJOS SZOBRÁRA.

Ujabbán adakoztak: Flóra 2 ft; Házy Elek gyűjtése 7 ft; Michel Jolán gyűjtése 8 ft.; Farkas Laczika gyűjtése 2 ft 70 kr. (ehhez járultak: Farkas Laczika 1 ft., Márton Lajos 20 kr, Papp Ábrahám 20 kr., Pálincás Gyula 10 kr, Benkő Jenőke 20 kr, Szeles Bánhidí Josefina 1 ft.); Farkas Ferike gyűjtése 3 ft 80 kr (ehhez járultak: Farkas Ferike 1 ft, Márton Lajos 20 kr, Papp Ábrahám 20 kr, Mester Gyulácska 1 ft, Hajós Etelka 50 kr, Hajós Mariska 50 kr, Szőke Biszi 10 kr, Szőke Lajos 10 kr, Szőke Rózsika 10 kr, ifj. Beretvás János 10 kr.);

Köszönet a buzgó gyűjtőknek és nemes adakozóknak.

Az adományokat rendeltetésük helyére juttatom.

*

293

Nyugtatóvány.

A „Kis Lap“ szerkesztőségének Helyben.

Ezennel elismerjük, hogy ön a mai napon pénztárunknál a Kossuth Lajos emlékének megörökítésére alakult országos bizottság folyó számlája javára a — számu gyűjtő-ív szerint

38 frt 20 krt, azaz Harmincznyolcz frt 20 krt lefizetett.

Budapest, 1894. április hó 25-én.

azaz 38 frt 20 kr.

A pesti hazai első
takarékpénztár-egyesület
kezelési pénztára.

Kasenszky s. k. Mayer s. k.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Osztoics Katinka. Közöltem kérdéseted a kiadó-hivatallal, mely azt a felvilágosítást adta, hogy abból a számból, melyre szükségem van, már egyetlen egy példány sincs. Így tehát a legjobbat akartam sem teljesítheti kívánságodat. — Kenessey Paula és Iza. Most már éppenséggel elvárom, hogy legközelebb Iza is írjon. Nem kívánok én szép írást, mert ez nem függ az ember akaratától; csak rendes, csinos, tiszta legyen az írás, akkor nem lehet kifogás ellene. — Barber Pál. A trefás feladványt közölni fogom. A lap küldésére vonatkozó soraidat átadtam a kiadó-hivatalnak, a hová az ilyen ügy tartozik; de legbiztosabban úgy fogsz eljárni, ha akkor, a mikor

elutazásod ideje bekövetkezik, értesíted a *kiadóhivatalt*, melyik számtól kezdve hová küldje a lapot. — **Szell Piroska.** Kis olvasótársaid közül, mint a lapból láthatod, már többen küldtek adományt arra a hazafias célra. Természetes, hogy akár nagyobb, akár kisebb összeget egyformán készséggel veszek át. — **Hecht Ilonka.** Csinos, szép írásodban örömöm telt. — **Nékám Ervin.** Rejtvénykéd csakugyan könnyücske, de az nem baj. Ez is elég olyan kicsi legénytől. Majd találsz még fogósabbat is. Látom ezt abból, hogy kitaláltad a módját, miként segíthetsz a bajon, ha az István bátyád levelében nem jut neked hely. Irsz magad külön. Helyes megoldás. — **Flóra.** Vezetéknevedet elfelejtetted (vagy talán nem is akartad?) aláírni és így adományodat csak keresztneved alatt mutathatom ki, a megfejtők névsorába pedig, sajnálatomra, nem vehetlek föl, mert kis olvasóim közt sok »Flóra« van s annyi névből lehetetlen kikeresnem, melyik Flóra vagy te. — **Augusztin Gizi és Mimi.** A dolgozat elolvasására rákerül a sor, csak még egy kis türelem! Nagy pályázat nem sokára lesz s el is várom, hogy részt vegyetek benne. A találkozásnak én is örvendének s mivel valószínű, hogy ti hamarabb rándultok ide, mint én oda, tehát nagyon szívesen fogom venni, ha ti kezditek meg a sort. Addig üdvözöllek! — **Móser Margit.** Igazságtalanság volna, ha csak azoknak a nevé kerülne a kucsmába, akik mindjárt másnap vagy harmadnap küldik be a megfejtést. Így a vidéken, távolabb lakók ki volnának zárva a sorsolásból. Részt vesz a sorsolásban mindenki, aki a megfejtést a sorsolás napjáig beküldi, amire elég ideje van a legtávolabb lakónak is, mert a sorsolás a rejtvény megfejtésétől számított tizedik napon történik. A sorsolás után érkezők neve persze már nem kerülhet a kucsmába. — »A vak Abdallah és az ő kutyái.« Nem közölhető. Sem a vak Abdallah, sem az ő kutyái nem csinálnak semmit és hogy a basát az ő emberei megölik, ahhoz sincs Abdallahnak és kutyáinak semmi közük sem előzetesen, sem utólag. A mesének is, mint minden történetnek, egymásból folyó, egymással összefüggő eseményeket kell elmondani, másképp nem mese. — **Posner Oli.** Számrejtvényednek most az a baja, hogy tulságosan nagyra terjeszkedtél vele, husznál több szóba osztva azt be. Így megint nem jó. Az ilyen feladvány szerkesztésének érdeme abban áll, hogy a megfejtendő mondatban foglalt betűk mindegyike előforduljon ugyan egyszer a rész-sorokban, de lehetőleg csak egyszer, legfeljebb ha egyik-másik, szükségből, kétszer. Ennek megfelelően kell a jelző szavakat kieszelni. — **Jeszenszky Sándorka.** Hét éves fiú írásának a te írásod eléggé rendes, tiszta és így meg is vagyok elégedve. Idővel, tudom, majd szebb is lesz, ha már teljesen fölűültél a nagy betegség után, melyet hogy két ízben is át kellett szenvedned, őszintén sajnálom, de annak meg, hogy

másodszor is vitézül leküzdötted, annál élénkebben örvendek. A kedves tavasz, meleg nyár, bizzunk benne, teljesen visszahozza erődöt s mire itt lesz az ősz, nem fog többé ártani sem írás, sem tanulás. Úgy legyen! — **Kiss Sára és Lajos.** Levél-szekerény most is van a szerkesztőségi iroda ajtaja mellett, illetve a szemközti falon. A kapu alá nem lehet helyezni, mert ez sok zavart okozna, több szerkesztőség is lévén az épületben. Nem nagy sor: fölmenni az emeletre s ott dobni be a levelet a szekrénybe. — **Braun Adrienne.** Olyan kezdő létedre egészen kielégítenek soraid. Majd idővel tapasztalni fogom, ugy-e, haladásodat? — **Ditrichstein Viktor.** A képrejtvény nagyon könnyücske; a számrejtvényre rákerülhet a sor. Ami azt a könyvet illeti, kérdéssel az Athenaeum könyvkiadó-hivatalához kell fordulnod. — **Förster Ottó.** Soraidat átadtam a kiadó-hivatalnak, melyhez az ilyen ügyek tartoznak. De nem tudom, boldogul-e velők, mert azt írod, hogy abból a füzetes műből »a második számot« kérted, kaptad pedig »a 2-dik számot«, ezt visszaküldted és kérted »a 2-dik számot.« de nem kaptad. Én bizony, ha nekem kellene ezt az ügyet elintéznem, meg volnék akadva. Kérted a második számot, megkaptad, de visszaküldted; aztán ismét azt a számot kérted. Hát mért küldted vissza, ha ez kell? Ha pedig nem ez kell, mért kérd újra ezt? Mondom: nem tudom, eligazodik-e rajta a kiadó-hivatal; próbálni mindenesetre megpróbálja. Ha nem sikerül, ird meg világosabban, mi kell; de ne nekem írj ilyen dolgban, hanem a kiadó-hivatalnak, mert én, mint már sokszor megmagyaráztam, az effélékkel nem foglalkozom. — **Stauber Erzsé és Margit.** Épp most volt ilyen szélmalom-rejtvény, tehát a tiéteket egyelőre nem közölhetném, még ha nem volna is oly tulságosan könnyű. — **Kohn Adolf.** A kettős példány csak tévedés lehet. A kiadó-hivatal majd kideríti. — **Schöpkes Szilárdka.** Nincs szabatos jelzőkkel kidolgozva, mert pl. a levélnél fontos ugyan az irány, de nem a fő. A fő mindig és mindenben a tartalom. — **Feldbauer Valéria.** Ha nevé nem volt a megfejtők névsorában, bizonyos, hogy leveled nem jutott el hozzám. — **Ausländer Iluska.** A rejtvények, melyeket küldtél, nem közölhetők. Kis olvasóimtól nem várhatom, hogy angolul tudjanak s olyan idegen régi írókat, minők Dante, Rousseau, ismerjenek. Írásoddal most még annyira sem lehetek megelégedve, mint a minap; nagyon rendetlenül elhanyagolt sorokat küldtél. A míg egyenes és egyenlő közü sorokat nem tudsz vetni, írj vonalozott papíron. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferenciek-tere 3.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadóhivatal: Budapest, Ferenciek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.